

ת"פ 37810/09/13 - מדינת ישראל נגד עבד אל כרים מוחרב, עטיה אלצאנע (עציר) - נשפט

בית המשפט המחוזי בבאר שבע
ת"פ 37810-09-13 מדינת ישראל נ' מוחרב(עציר)
ואח'

בפני כב' השופט נתן זלוצ'ובר
בעניין: מדינת ישראל ע"י ב"כ עוה"ד עינת בלנרו מפמ"ד

המאשימה

נגד

1. עבד אל כרים מוחרב (עציר) ע"י ב"כ עוה"ד שפיק

אבו האני

2. עטיה אלצאנע (עציר) - נשפט

הנאשמים

גזר דין בנוגע לנאשם 1

1. נאשם 1 ונאשם 2 הורשעו על פי הודאתם בעובדות כתב האישום המתוקן, לאחר הסדר טיעון, בעבירה של קשירת קשר לביצוע פשע, עבירה לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

נאשם 1 הורשע בנוסף גם בעבירות של עסקה אחרת והחזקת סם מסוכן שלא לצריכה עצמית, עבירות לפי סעיפים 13 ו-7(א)+(ג) רישא לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש] התשל"ג-1973.

2. על פי עובדות כתב האישום המתוקן הנאשמים קשרו קשר ביניהם ועם אחרים, אשר זהותם אינה ידועה למאשימה, לעשות עסקה ולהחזיק בסם מסוכן מסוג קוקאין בכמות מסחרית, וכל זאת שלא לצריכתם העצמית וללא היתר כדין.

במסגרת הקשר האמור ולשם קידומו, לאחר שהנאשמים ערכו תיאומים טלפוניים, ביום 11.09.13 בשעה 16:10 נסע נאשם 2 ל"פארק קנדה" שבלטרון והמתין במתחם הפארק. בשעה 16:40, הגיע נאשם אל הפארק, עצר בסמוך לרכבו של הנאשם 2 יצא מרכבו ושוחח עם נאשם 2.

בסמוך לאחר מכן, רכן נאשם 1 מתחת לרכבו, נגע בחלקו התחתון סמוך לאגוזו, במשך מספר דקות, ולאחר מכן ניגש שוב לשוחח עם נאשם 2, אשר נשאר כל העת בסמוך.

בשעה 17:09, הגיע אל הפארק אדם שזהותו אינה ידועה למאשימה, הוא עצר את רכבו בסמוך לרכבם של נאשם 1 ונאשם 2, יצא מרכבו ושוחח עם הנאשמים.

לאחר זמן קצר התרחק נאשם 1 מנאשם 2 ומהאחר, הלך לאזור העצים שבפארק, שם התעסק עם דבר מה בצבע

לבן שטיבו אינו ידוע למאשימה. לאחר מכן, חזר נאשם 1 והשלושה המשיכו לשוחח. זמן קצר לאחר מכן, עזב האחר את המקום ונעמד בכניסה לפארק.

בשעה 17:49, ניגש נאשם 1 בשנית אל אזור העצים שבפארק, לקח דבר מה אשר טיבו אינו ידוע, חזר לרכבו כשבידו אותו דבר מה והתיישב במושב הנהג, כשדלת הנהג פתוחה. מיד לאחר מכן ניגש נאשם 2 אל נאשם 1 והשניים שוחחו ביניהם.

לאחר מכן ניגש נאשם 2 אל רכבו, הוציא מתוכו דבר מה שכלל גרב שחורה, אחז בו בכף ידו הסגורה, ניגש לרכבו של נאשם 1 וזרק לעברו את הגרב השחורה. לאחר מכן, נכנס לרכבו, נסע ונעמד סמוך לרכבו של נאשם 1.

נאשם 1 יצא מרכבו, ניגש לרכבו של נאשם 2, שוחח עמו וחזר לרכבו.

בשלב כלשהו במהלך ההתרחשות המתוארת לעיל בפארק או בסמוך, החביא נאשם 1 סם מסוכן מסוג קוקאין במשקל 79.41 גרם, כשהוא עטוף בניילון, בתוך גרב שחורה, והכניס את חבילת הסם מתחת לחלק פלסטיק שנמצא סמוך למוט ההילוכים, בין מושב הנהג למושב הנוסע ברכבו.

סמוך לאחר מכן, שני הנאשמים עזבו את המקום, כשכל אחד מהם נוהג ברכבו, לכיוון היציאה מהפארק.

נאשם 2 המתין ברכבו בחניון שבפארק ואילו נאשם 1 חבר אל האחר שהמתין לו ברכבו, כל העת, ביציאה מהפארק, והשניים יצאו מהפארק, אחד אחרי השני ונסעו לכיוון ירושלים.

ברחוב יגאל ידין בירושלים, נפרדו נאשם 1 והאחר זה מזה. בשעה 18:17 בפינת הרחובות יגאל ידין ושלמה זלמן דרוק בירושלים, נעצר נאשם 1 על ידי שוטרים כשהוא נוהג ברכבו. בחיפוש שנערך ברכבו נמצאה חבילת הסם.

במקביל בשעה 18:12, הגיע לחניון הפארק אדם שזהותו אינה ידועה, וחנה בסמוך לרכבו של נאשם 2, נהג הרכב יצא מרכבו והחל לשוחח עם נאשם 2, לאחר זמן קצר יצאו שני כלי הרכב מהפארק.

3. ביום 07.05.2014 ניתן גזר דין בעניינו של נאשם 2 שאימץ במלואו את הסדר הטיעון בין הצדדים שכלל גם הסכמה עונשית מלאה. על הנאשם 2 הושתו 25 חודשי מאסר לריצוי בפועל, הכוללים הפעלה במצטבר של שלושה חודשים של עונש מאסר מותנה (ושלושה חודשים בחופף). בנוסף הושתו קנס בסך 25,000 ₪, 12 חודשי מע"ת ופסילת רישיון נהיגה לשלושה חודשים מיום שחרורו מהכלא. כמו כן נפסל רישיונו של הנאשם 2 לשישה חודשים על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו מהכלא.

ראיות לעונש וטיעונים לעונש

4. ב"כ המאשימה הגישה את הרישום הפלילי של הנאשם 1. ממנו עולה, כי לנאשם 1 שתי הרשעות קודמות, האחת משנת 1996 בגין הפרעת שוטר במילוי תפקידו והשנייה משנת 2007 בגין הסעת שב"ח.

5. ב"כ המאשימה טענה בטיעוניה לעונש, כי הסדר הטיעון בין הצדדים, בנוגע לנאשם 1 כלל הסכמה חלקית לעניין העונש, לפיה המאשימה תטען לעונש ראוי של 42 חודשי מאסר (בניכוי ימי המעצר מיום 11.09.13), הנאשם יטען באופן חופשי.

הצדדים הסכימו, כי יושת על הנאשם קנס של 25,000 ₪ ומאסר תחתיו כפי שיקבע בית המשפט, כך ש-10,000 ₪ ישולמו בתשלומים כפי שיקבע בית המשפט בתוך תקופת המאסר והיתרה תשולם בתשלומים כפי שיקבע בית המשפט, שיחולו 60 ימים לאחר שחרורו של הנאשם מהכלא. כמו כן, הסכימו הצדדים, כי הרכב בו נהג הנאשם בעת האירוע יוחזר לבעלים הרשומים.

לטענת ב"כ המאשימה בתי המשפט בערכאות השונות מתייחסים בחומרה לעבירות הסמים, לרבות החזקתם, הפצתם והשימוש בהם. הסמים עושים את דרכם אל תוך החברה, גובים מחיר יקר, מסכנים באופן ממשי את הציבור ובסופו של יום יכולים אף לגבות חיי אדם.

במקרה זה, מדובר בנאשם אשר חבר לאחרים ומכתב האישום המתוקן עולה מעורבותו העמוקה בשרשרת הפצת הסם. נסיבות ביצוע העבירה, המפגש בחורשה, מספר המעורבים, הסם המוסלק וכיו"ב, מלמדים על קשר עמוק שנרקם, כאשר בסופו של יום נתפסו הסמים ברכבו של הנאשם.

ב"כ המאשימה הפנתה לפסיקתו של בית המשפט העליון לפיה בגזירת דינם של עברייני הסמים, ישנה חשיבות עליונה בהטיית הכף לטובת האינטרס הציבורי על פני האינטרסים האישיים של העבריינים בשל ההשלכות החברתיות המדיגות של תופעת עבירות הסמים.

לטענת ב"כ המאשימה, יש לשקול לחובת הנאשם את עברו הפלילי הכולל שתי הרשעות כאמור.

ב"כ המאשימה הבהירה כי העונש לו היא עותרת הינו קל בנסיבות העניין אך הוא ראוי לאור בעיות ראייתיות (ביחס לנאשם 2), הצורך לחסוך זמן שיפוטי, עבר פלילי שאינו מכביד והודאת הנאשם.

לטענת ב"כ המאשימה, יש לזכור, כי מדובר בסם קטלני בכמות של כ- 80 גרם ולפיכך זהו העונש הראוי בעניינו.

6. ב"כ הנאשם 1 הגיש דו"ח סוציאלי של המחלקה לשירותים חברתיים בלקייה, כראיה. המשפחה מוכרת למחלקה לשירותים חברתיים על רקע בעיות כלכליות.

7. ב"כ הנאשם 1 טען בטיעונו לעונש, כי הקושי הראייתי בעניינו של נאשם 2 לא הוצג בפני בית המשפט ולא צוין מדוע הגיעו להסדר שלכאורה מקל עם נאשם 2. לטענתו, האיש שקשר את הקשר והביא את נאשם 1 לאותו מקום, על פי עובדות כתב האישום, הוא נאשם 2. הרוח החיה הוא נאשם 2 ולא נאשם 1. מי שהביא את הסם, שידע על מקום המסתור שלו, ששם אותו בפארק, מי שארגן ויזם הוא דווקא נאשם 2, ניתנו עליו נגזרו 22 חודשי מאסר במסגרת ההסדר ואילו הנאשם 1 היה בסך הכל בלדר.

ב"כ הנאשם 1 ביקש מבית המשפט להסתפק בעונש שמרצה הנאשם 1 ולשחררו. יובהר כי הנאשם 1 עצור מיום 11.09.2013. דהיינו, ב"כ מבקש להסתפק בעונש של 10 חודשי מאסר לריצוי בפועל.

ב"כ הנאשם 1 ציין שהנאשם הוא בן 41, נשוי ואב ל-8 ילדים בטווח גילאים של 4 חודשים עד 17 שנים. הוא סיים 12 שנות לימוד, ללא בגרות. יש לו בעיות רפואיות. מדובר באדם נורמטיבי, שעברו הפלילי הוא מינורי ולא ביצע עבירות סמים בעבר. הנאשם הודה, חסך זמן שיפוטי יקר ויש לזקוף זאת לטובתו.

ב"כ הנאשם 1 הוסיף, כי הנאשם 1 מתגורר בפזורה וקיים צו הריסה ביחס לבית בו הוא מתגורר עם משפחתו

שאמור להתבצע תוך 12 חודשים. לפיכך, אם יוטל על הנאשם מאסר ממושך, ילדיו עלולים למצוא את עצמם ללא קורת גג.

נטען שיש חשש לגידול ממאיר, אך לא הוצג בנוגע לכך כל מסמך רפואי.

8. הנאשם אמר בבית המשפט, כי הוא אב לשמונה ילדים והוא מעולם לא סחר בסם ולא נגע בסם. כאשר נשאל על ידי בית המשפט האם הוא חוזר בו מהכתוב בכתב האישום המתוקן הסביר, שהוא מודה באמור וכוונתו היתה לכך שהוא לא סחר בסם. הנאשם טען שהוא עשה טעות והוא מצטער ושהוא צריך לדאוג למשפחתו שעוד מעט תישאר בלי בית.

בית המשפט הסביר לנאשם את פרטי כתב האישום, לפיו הוא החביא סם מסוכן במשקל של 79.41 גרם כשהוא עטוף בניילון וגרב שחורה, והכניס אותו לרכבו.

הנאשם השיב שהוא התכוון לומר שמעולם לא נגע בסם, למעט באירוע המיוחס לו בכתב האישום.

דין

9. כמפורט בסעיף 40 לחוק העונשין, "העיקרון המנחה בענישה, הוא קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם, ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו", כאשר חומרת מעשה העבירה הינה בנסיבותיו.

בדברי ההסבר להצעת החוק צוין, כי יחס הולם "מבטא את עקרון הגמול".

10. העבירות בהן הורשע הנאשם חמורות מאוד. רבות נאמר על החומרה המיוחדת המיוחסת לעבירות הסמים. ההשלכות של נגע הסמים על כל שכבות החברה הרסניות ומסכנות את בריאות ושלומם.

ראו לעניין זה, ע"פ 4998/95 מיגל אוקטביו גומז קרדוסו, נא(3)769, נקבע, כי:

"לעולם נזכור עבירת סמים מה היא, ומה הם ערכי החברה שאנו נדרשים להגן עליהם. מעבר מזה עומדים המערערים - הם ואחרים שכמותם - אנשים שעניהם אל בצע־כסף, ומעבר מזה עומדים צרכני הסם, אנשים אומללים שגופם ונפשם מכורים לסם. אותם עלובים תלו עצמם בסם, ואנשים רעים כמערערים מנצלים תלות זו עד־תום לגריפת כסף־רע לכיסיהם. המערערים מוכרים סם־מוות למי שמכרו את גופם לסם, ועל עיסקאות־מכר אלו זוכים הם בתמורה כספית.

למותר להזכיר את שרשרת העבירות הנדרשת מעיסקאות הסם: צרכנים שאין הפרטה מצויה בכיסם פושטים על אחרים, שודדים אותם, פורצים לבתיהם, תוקפים אותם, והכול כדי להשיג מימון לרכישתו של הסם. המערערים אינם חבים, כמובן, מבחינה משפטית בעבירות שעוברים אחרים, אך לעת גזירת העונש נביא כל אלה במניין."

כן ראה בע"פ 2073/04 זאב אמדורסקי נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו]

"בשלב מתן גזר הדין - ניצב העבריין בפני בית המשפט. עולמו, בעיותיו, קשייו ומשפחתו, כולם נפרשים בהרחבה. התמונה באשר לכל אלה ברורה, לעתים קרובות קשה, וההתחשבות בה מתבקשת ואנושית. אלא שאסור לה לתמונה זו שתתפוס את מלוא המסך. העונש חייב להיות מוכתב גם על-ידי אותה שורה אינסופית של קורבנות אנונימיים שירכשו את מנות הסם שיובאו, גם לאלה חיים, בעיות, משפחות, וגם הם צריכים להיזכר ולמצוא את מקומם בשיקולי הענישה."

11. במעשיו, פגע הנאשם בערכים החברתיים של בריאות ושלום הציבור. הסחר בסמים מביא ליבואני, לסוחרים הסם ולכל המחזיקים בו שלא לצריכה עצמית - רווחים גדולים, שכמובן אינם מדווחים, מניע התארגנויות לשם כך ואף תורם להתפתחות פשיעה מאורגנת. בקו הראשון של הנפגעים מצויים המשמשים בסם שבריאותם וחייהם נפגעים ללא תקנה עד כדי מוות. בקו השני של הנפגעים מנגע הסמים, מצויות משפחות המשמשים הנאלצות להתמודד עם ההתמכרות הקשה של המשמשים על כל השלכותיה. בקו השלישי של הנפגעים מצוי הציבור כולו, שכן קופת הציבור נושאת בטיפול הרפואי בנפגעי הסם, ובנוסף, השימוש בסמים גורר לרוב ביצוע של עבירות נוספות רבות ומגוונות מצד המשתמש, במרוץ להשגת המנה הבאה, לרבות עבירות רכוש ואלימות.

12. ב"כ הנאשם טען, כי חלקו של הנאשם 1 בביצוע העבירה לא היה גדול והוא היה בסך הכל בלדר, בעוד שנאשם 2, לטענתו, היה הרוח החיה בביצוע העבירה. טענה זו אינה עולה בקנה אחד עם עובדות כתב האישום המתוקן, בהן הודה הנאשם 1.

אין לבית המשפט אלא מה שענינו רואות- כתב האישום מתוקן. טענות הסנגור לא נתמכות בעובדות כתב האישום וגם אם לטענתו הוא או הנאשם 1 יודעים יותר ממה שמפורט בכתב האישום, לא די בכך כשלא הובאה בעניין זה כל ראיה, ועל כן כל מה שיש בעניינו של הנאשם 2 הוא מעורבותו וקשירת הקשר לביצוע פשע ולא כך המצב בעניינו של נאשם 1.

בהוראות החיקוק של כתב האישום המתוקן, לנאשם 2 יוחסה "רק" עבירה של קשירת קשר לביצוע פשע ועל פי עובדות כתב האישום המתוקן, הנאשם 2 אמנם היה בזירת העבירה, שוחח עם המעורבים ואף הוציא מרכב ההונדה דבר מה שכלל גרב שחורה וזרק את אותה גרב לנאשם 1 שהיה בתוך הטויוטה, אך לא נכתב שאותה גרב שזרק כאמור, כבר הכלילה את הסם. הנאשם 1, לא רק שהורשע בקשירת קשר לפשע, אלא שבנוסף, בסופו של יום, הסם גם הוחבא בתוך אותה גרב ברכבו של הנאשם 1, על ידי הנאשם 1 שגם נתפס עם הסם, ועל כן בניגוד לנאשם 2, שהורשע כאמור "רק" בקשירת קשר לפשע, הנאשם 1 הורשע בנוסף, בעבירות של עסקה אחרת, והחזקת סם מסוכן שלא לצריכה עצמית.

ההבחנה בין הנאשמים היא גם שהובילה את התביעה להגיע להסדר, כפי שהגיעה, עם הנאשם 2 ומנגד לטעון בעניינו של הנאשם 1 שהעונש הראוי הוא 42 חודשי מאסר לריצוי בפועל, כאשר מנגד ההגנה טוענת באופן חופשי.

נראה כי הבחנה בין הנאשמים, שנעשתה על ידי התביעה, היא במקומה, לאור עובדות כתב האישום והעבירות שעובדות אלה מקימות ביחס לכל אחד מהנאשמים.

בנוסף לאמור, יש לקחת בחשבון לעניין העונש, את העובדה, כי מדובר בקשירת קשר לביצוע פשע שבהכרח דורשת תכנון מוקדם וקפדני והראיה לכך היא תזמון הגעתם של המעורבים לפארק ותפקידו היחסי של כל אחד מהם

בביצוע העבירה.

13. לאור כל האמור, מתחם העונש ההולם לאור מדיניות הענישה הנהוגה וטענות הצדדים הינו בין 40 חודשי מאסר ל-60 חודשי מאסר.

14. השיקול של הרתעת הנאשם בפרט והציבור בכלל גובר בנסיבות העניין על הצורך להתחשב בנסיבותיו האישיות. עם זאת, יש להתחשב בנסיבותיו האישיות של כל נאשם בעת גזירת העונש, ולכן זקפתי לזכותו של הנאשם את העובדה שהוא הודה בעובדות כתב האישום המתוקן, חסך זמן שיפוטי יקר והביע חרטה. כמו כן, התחשבת במצבו הסוציאלי אקונומי של הנאשם ומשפחתו ובכך שגיליון הרשעותיו הקודמות אינו מכביד.

15. כפי שנאמר לעיל, הסניגור ביקש להסתפק בתקופת מעצרו של הנאשם, דהיינו, 10 חודשי מאסר לריצוי בפועל. שעה שהתביעה ביקשה שיושתו 42 חודשי מאסר לריצוי בפועל. עמדת ההגנה, על פניה, אינה סבירה, שכן לא יתכן שהנאשם 1 יקבל עונש קל מהנאשם 2.

הענישה בפלילים אינה מדע מדויק ואינה תוצאה של ממוצע חשבוני בין דרישת התביעה לבין דרישת ההגנה. במקרה זה, בעיקרון, עמדת התביעה נכונה והיא שיקללה בחשבון הכולל את השיקולים הראויים. יתרה מכך, עמדת התביעה מתונה ביחס לעונש הראוי לעבריינים הנתפסים בכף בביצוע עבירות סמים חמורות.

16. לאור כל האמור, לאחר ששמעתי את התובעת ואת ב"כ הנאשם, בהתחשב בעבירה בה הורשע ובנימוקים לעיל אני דן את הנאשם 1 לעונשים הבאים:

א. 42 חודשי מאסר לריצוי בפועל מיום מעצרו- 11.09.2013.

ב. 12 חודשי מאסר על תנאי, שלא יעבור במשך 3 שנים מיום שחרורו מהכלא, עבירה בניגוד לפקודת הסמים המסוכנים, המסווגת כפשע או עבירה של קשירת קשר לעבור עבירת סם מסוג פשע.

ג. קנס בסך ₪ 25,000 או 5 חודשי מאסר תחתיו, כאשר 10,000 ₪ ישולמו ב-5 תשלומים חודשיים שווים ורצופים החל מיום 01.10.2014 והיתרה תשולם ב-5 תשלומים חודשיים שווים ורצופים, החל מיום 01.04.2017.

ד. אני פוסל את הנאשם מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה, בפועל, לכל סוג של רכב מנועי, למשך 3 חודשים, וזאת מיום שחרורו מהמאסר. בנוסף אני פוסל את הנאשם במשך 6 חודשים, על תנאי, וזאת למשך 3 שנים מיום שחרורו מהכלא.

זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 45 ימים.

ניתן היום, י"א תמוז תשע"ד, 09 יולי 2014, במעמד הצדדים.

עמוד 6

